

Φυτά Μεγάλης Καλλιέργειας (Θεσσαλία): Προβλήματα και Προοπτικές (Χρήστος Αυγουλάς, Καθηγητής Γεωπονικού Παν/μίου Αθηνών)

/ [Πεμπτούσια](#)

Καλλιέργεια αραβόσιτου (Φωτ.: Depositphotos)

Πολλά από τα φυτά της μεγάλης καλλιέργειας (Φ.Μ.Κ.) έχουν κατηγορηθεί ως καλλιέργειες ιδιαίτερης έντασης εισροών, κάποια ως ιδιαίτερα επιβαρυντικά για το περιβάλλον και άλλα ως υδατοβόρα...

Όμως παρά τις «περιβαλλοντικές» επιθέσεις που δέχονται δεν παύει να συμπεριλαμβάνουν στις τάξεις τους τα κύρια προϊόντα διατροφής του ανθρώπου μεταξύ των οποίων την πρώτη θέση καταλαμβάνει το σιτάρι (σκληρό και μαλακό), τα κύρια κτηνοτροφικά φυτά (κριθάρι, αραβόσιτος, μηδική, τριφύλλια, βίκος κ.ά.), τα όσπρια, αλλά και τα πιο σημαντικά βιομηχανικά φυτά, όπως το βαμβάκι, τα ζαχαρότευτλα, ο καπνός, ο ηλιάνθος και η βιομηχανική τομάτα.

Από τα σιτηρά, το σιτάρι, το κριθάρι και ο αραβόσιτος, παρά το μικρό γεωργικό τους εισόδημα, ιδιαίτερα τα δύο πρώτα, θα εξακολουθήσουν να καταλαμβάνουν σημαντικές εκτάσεις στη χώρα μας αλλά και στην περιοχή της Θεσσαλίας, λόγω της σπουδαιότητάς τους και της φυτοτεχνικής τους υπεροχής.

Προσαρμόζονται άριστα στο εδαφοκλιματικό περιβάλλον της Θεσσαλίας και αξιοποιούν το μεν σιτάρι (μαλακό και σκληρό) και το κριθάρι ξηρικά εδάφη, ο δε αραβόσιτος αρδευόμενα.

Σύμφωνα με το Διεθνές Συμβούλιο Σιτηρών, τα τελευταία χρόνια το επίπεδο της παγκόσμιας κατανάλωσης σιτηρών είναι σχεδόν κάθε χρόνο υψηλότερο από το επίπεδο της παγκόσμιας παραγωγής, με τους βασικούς λόγους της εξέλιξης αυτής να συνοψίζονται στους παρακάτω:

α. Ολοένα συχνότερα και εντονότερα είναι σε αρκετές περιοχές της γης τα φαινόμενα της ξηρασίας, των πλημμυρών, των πολύ χαμηλών θερμοκρασιών κ.ά., με αποτέλεσμα τη μειωμένη (συχνά) παγκόσμια παραγωγή και την άνοδο της τιμής των σιτηρών και ιδιαίτερα του σιταριού.

β. Η διαρθρωτική αύξηση της παγκόσμιας ζήτησης σιτηρών, εξαιτίας της χρησιμοποίησής τους στην παραγωγή βιοκαυσίμων (βιοντήζελ και βιοαιθανόλη) πρώτης και δεύτερης γενεάς.

γ. Η άνοδος του βιοτικού επιπέδου των αναδυόμενων οικονομιών που προκαλεί αύξηση της κατανάλωσης λευκών κρεάτων (πουλερικά, χοιρινό), με αποτέλεσμα την αυξημένη ζήτηση και συμμετοχή των σιτηρών στα σιτηρέσια των συγκεκριμένων παραγωγικών ζώων.